

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 178/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária G. & F., B. B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 22/03 z 18. júna 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2003 doručená sťažnosť P. J., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária G. & F., B. B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 22/03 z 18. júna 2003 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označených práv žiadal odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozsudku najvyššieho súdu a „v zmysle § 56 ods. 3 písm. b), d) zákona o Ústavnom súde“ žiadal rozhodnúť tak, že ústavný súd „vec vracia na ďalšie konanie s tým, že prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky aby obnovil stav pred porušením základného práva a slobody“.

Sťažovateľ k tomu v sťažnosti označenej ako „I. Skutkový stav“ uviedol, že „Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 To 22/03 zo dňa 18. 6. 2003, som bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 5, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. Zák. v jeho súčasnom znení, za čo mi bol uložený podľa § 250 ods. 4 Tr. Zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov a podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. Zák. som bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny“.

K tomuto skutkovému stavu sťažovateľ v časti „II. Porušenie základného práva“ citoval označené články ústavy a Dohovoru, ako aj judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“, resp. „práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote“ v trestných veciach. Okrem toho poukázal aj na Listinu základných práv a slobôd (jej čl. 38 ods. 2) a Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (čl. 14 ods. 3 písm. c), ktoré však už neurobil predmetom svojho návrhu na rozhodnutie vo veci (tzv. petitu) v časti „V.“ sťažnosti.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý sťažovateľ vo fotokópii k sťažnosti pripojil, „nadobudol právoplatnosť dňa 22. 7. 2003“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa označených článkov ústavy a Dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom.

Ústavný súd konštatuje, že v obsahu predmetnej sťažnosti sťažovateľa, ktorý bol kvalifikovane zastúpený, nie sú uvedené žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa cit. ustanovení ústavy a Dohovoru. V citovanej časti označenej ako „I. Skutkový stav“ nie je žiadny údaj alebo tvrdenie napr. o nečinnosti najvyššieho súdu alebo iných jeho prietáhoch, resp. o prekročení „primeranej lehoty“, ktoré by v spojení s ostatným obsahom sťažnosti, najmä s jej časťou označenou ako „II. Porušenie základného práva“ umožnili ústavnému súdu posúdiť vzťah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu k namietanému porušeniu označených základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ani citácia judikatúry ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva bez akýchkoľvek náznakov o súvislosti s uvedeným skutkovým stavom alebo o aplikácii na prípad sťažovateľa neumožnila zistiť vyžadovanú priamu súvislosť medzi namietaným porušením základných (ľudských) práv sťažovateľa a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, resp. možnosť ich porušenia. Sťažnosť v tejto podobe pritom nebolo možné považovať za návrh na začatie konania, ktorý nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, a preto ani nemohlo prichádzať do úvahy, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vyzýval sťažovateľa na ich odstránenie (odhliadnuc pritom od toho, že sťažovateľ bol inak kvalifikovane zastúpený).

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2003